

ШЕЙНА СЪ ЗВЪНЧЕ.

На Дорчо купиха шейна. Нова, красива, висока. Да седнешъ на нея, че да не станешъ! Боядисани желѣзни шини, гладко буково седало, джгообразно металическо облегалo, право кормило. Но най-хубавото е, че има лѣскаво никелово звънче.

— Звънъ-звънъ-звънъ, — звъни то. Чудо, чудо шейна!

Птиче да бѣ кацнало на рамото му, зайче да бѣ скочило въ ржцетѣ му, не би се зарадвалъ така Дорчо, както се зарадва на новата шейна съ звънчето. Той я грабна и пригърна.

Още щомъ излѣзе отъ магазина. Дорчо я сложи на снѣжната улица, яхна я и се спусна съ нея. Варда-а-а!

— Не, не бива тукъ, Дорчо! Това не е пѣрзалка, — каза баща му.

Дорчо взе шейната и я понесе. Той подскачаше съ нея. Тя му се виждаше като леко перце.

— Чакай де, чакай, не мога да те стигна! — викаше следъ него баща му.

— Гледайте, гледайте, каква шейна има това хлапе! — каза едно момче на друго отъ навалицата. — Хайде да му минемъ пѣтъ, че да си я счупи!

Децата прекосиха улицата и минаха предъ Дорчо. Той се спрѣ, погледна ги смутено и бѣ готовъ да се върне.

— Не имъ вѣрвай, Дорчо! Тѣ се шегуватъ, защото нѣматъ такава хубава шейна съ звънче, — рече баща му.

Изъ пѣтя на нѣколко мѣста. Дорчо яхва шейната и се спуща по наклонитѣ на улицитѣ.

Когато стигнаха у дома си, вече бѣ тъмно. Дорчо искаше да отиде на пѣрзалката още веднага, но бѣ вече късно. Утре, утре ще се пѣрзалия колкото иска.

